

TUCHTCOMMISSIE BETAALD VOETBAL
KONINKLIJKE NEDERLANDSE VOETBALBOND

1. Het verloop van de procedure

Per e-mailbericht d.d. 21 februari jl. is de heer A. Grbic, hierna: 'beschuldigde', ten laste gelegd dat hij zich tijdens de wedstrijd tussen FC Utrecht 1 - Vitesse Arnhem 1 d.d. 20 februari jl. schuldig heeft gemaakt aan het geven van een elleboogstoot aan een tegenspeler.

De aanklager betaald voetbal, hierna 'de Aanklager', heeft via Vitesse Arnhem aan beschuldigde een schikkingsvoorstel gedaan. Het schikkingsvoorstel hield in dat beschuldigde met ingang van 21 februari jl. wordt uitgesloten van deelname aan competitie-, play-off- en/of bekerwedstrijden van de KNVB tot de dag, volgende op die, waarop het 1e elftal van zijn club vier achtereenvolgende competitie-, play-off- en/of bekerwedstrijden van de KNVB heeft gespeeld, waarvan één wedstrijd voorwaardelijk, zulks met een proeftijd van één jaar.

Dit schikkingsvoorstel is door beschuldigde niet geaccepteerd. Vervolgens is de zaak aan de tuchtcommissie betaald voetbal, hierna 'de Tuchtcommissie', voorgelegd.

De Tuchtcommissie heeft in aanwezigheid van de Aanklager de zaak mondeling behandeld op 24 februari jl. Zij heeft bij die gelegenheid beschuldigde gehoord. Naast en namens beschuldigde waren ook de heer M. Bakker, General Counsel van Vitesse Arnhem en de heer J. van Norel MSc, bewegingswetenschapper bij Vitesse Arnhem, op de zitting aanwezig.

Bij de mondelinge behandeling is ook kennisgenomen van de tv-beelden en de door beschuldigde ingebrachte beelden. Daarnaast is acht geslagen op een door Vitesse Arnhem ingebrachte presentatie op basis van een ingebracht rapport.

2. Vordering Aanklager

De Aanklager is van oordeel dat het ten laste gelegde bewezen dient te worden geacht. De Aanklager geeft aan dat beschuldigde het schikkingsvoorstel heeft ontvangen, omdat hij zich schuldig heeft gemaakt aan het geven van een elleboogstoot aan een tegenspeler.

Voor het bewijs van het ten laste gelegde verwijst de Aanklager naar de verklaring van de scheidsrechter, de verklaring van de tegenspeler, de verklaring van de vierde official, de verklaring van beschuldigde zelf en de tv-beelden.

Volgens de Aanklager bestaat er geen discussie over het feit dat beschuldigde de tegenstander met een elleboog tegen het hoofd heeft geraakt en dat de tegenstander als gevolg van dit contact een blessurebehandeling aan zijn hoofd heeft gekregen. Ten aanzien van de vraag of sprake is van een natuurlijke beweging, stelt de Aanklager dat deze vraag niet relevant is. Volgens de Aanklager gaat het namelijk om de vraag wanneer een natuurlijke beweging problematisch wordt. Volgens de Aanklager is dat het geval zodra de tegenstander wordt geraakt. Ten aanzien van de vraag of beschuldigde niet zou hebben gezien en niet de intentie had om de tegenstander te raken, acht de Aanklager de spelsituatie relevant. De Aanklager stelt dat er sprake was van een vrije trap richting het doel van de tegenstander waardoor beschuldigde ervan op de hoogte had moeten zijn dat de tegenstander ook de bal wilde gaan koppen. Daarnaast is volgens de Aanklager op de tv-beelden te

zien dat beschuldigde achterwaarts richting de tegenstander loopt, terwijl de tegenstander op zijn positie blijft.

Volgens de Aanklager is in deze zaak op grond van het bovenstaande minimaal sprake van voorwaardelijk opzet. De Aanklager neemt hierin mee dat de speler in de onderhavige spelsituatie zich breed maakte en met zijn armen ook een achterwaartse beweging maakte waardoor hij zijn arm als wapen heeft gebruikt om de tegenstander af te houden.

De Aanklager kwalificeert de gedraging van beschuldigde als het geven van een elleboogstoot terwijl hierbij geen sprake was van een duel om de bal, te weten als een gewelddadige handeling. Volgens de Aanklager volgt uit de bewijsmiddelen dat de elleboog is gebruikt, terwijl de speler niet in een duel om de bal was. De Aanklager geeft hierbij aan dat uit de tv-beelden blijkt dat beschuldigde noch de tegenstander de bal had kunnen koppen en dat het contactmoment al voorbij was voor de bal in hun buurt was.

Strafmaatoverweging

Over de vraag welke straf passend en geboden is, heeft de Aanklager acht geslagen op de Richtlijnen, zoals genoemd in artikel 21 van het Reglement Tuchtrechtspraak Betaald Voetbal. De Aanklager heeft daarnaast de ernst van de overtreding in acht genomen. Hierbij weegt de Aanklager mee dat de overtreding gevaar zettend was en dat het risico op een hoofdblessure hierdoor werd vergroot. De gevolgen van de overtreding zijn ook door de Aanklager meegenomen in de strafmaatoverweging. De blessurebehandeling van de tegenstander en het feit dat de tegenstander later in de wedstrijd gewisseld moest worden, zijn factoren die de Aanklager laat meewegen. Op grond van voornoemde heeft de Aanklager besloten de eis op zitting te verhogen en verzoekt de Aanklager de Tuchtcommissie om een onvoorwaardelijke uitsluiting van vier wedstrijden op te leggen.

3. Verklaring van beschuldigde

Beschuldigde geeft aan het niet eens te zijn met hetgeen hem ten laste is gelegd door, zakelijk weergegeven, het navolgende aan te geven.

Primair verweer – vrijspraak

Namens beschuldigde heeft eerst de heer J. van Norel op grond van een door beschuldigde aangehaalde presentatie en rapport aangegeven hoe de verweten gedraging geïnterpreteerd moet worden. De heer J. van Norel geeft aan welke bewegingen worden gemaakt bij een kopbeweging en dat de armen worden gebruikt om omhoog te komen. Volgens de heer Van Norel blijft de rechterarm van beschuldigde hoog en de linkerarm laag om een verticale rotatie te maken. Door de heer Van Norel wordt aangegeven dat beschuldigde de tegenstander niet in zijn gezichtsveld had en hem daarom niet gezien zou kunnen hebben. Tot slot wordt door de heer Van Norel aangegeven dat beschuldigde de tegenstander niet met zijn elleboog heeft geraakt, maar met een deel van zijn onderarm.

Geen contactmoment met elleboog

Volgens beschuldigde is op geen enkel moment sprake geweest van een elleboogstoot. Beschuldigde stelt op grond van de door hem ingediende bewegingsanalyse dat er een contactmoment was met de linker onderarm van beschuldigde. Volgens beschuldigde weliswaar het deel van de linker onderarm dicht bij de elleboog, maar niet met de elleboog. Volgens beschuldigde is daarom geen sprake van het geven van een elleboogstoot en dient beschuldigde op grond hiervan te worden vrijgesproken.

Geen voorwaardelijk opzet

Volgens beschuldigde is geen sprake van voorwaardelijk opzet omdat hij de tegenstander – zo blijkt volgens beschuldigde uit de bewegingsanalyse – niet in zijn gezichtsveld had. Hij heeft de betreffende

tegenstander niet gezien. Uit de tv-beelden blijkt volgens beschuldigde overduidelijk dat beschuldigde niet kon zien dat een tegenspeler achter hem zat en had hij zich al helemaal niet bewust van kunnen zijn van de mogelijkheid dat die tegenspeler vervolgens niet zou mee springen waardoor een contactmoment zou kunnen plaatsvinden. Beschuldigde was zich niet bewust van deze mogelijkheden en hij heeft de mogelijke gevolgen al helemaal niet bewust aanvaard. De wijze waarop hij de functionele armbeweging maakte, is volgens beschuldigde een veel voorkomend en wetenschappelijk bewegingspatroon dat niets te maken heeft met het met opzet raken van de tegenstander. Volgens beschuldigde is – voorwaardelijk – opzet wel vereist, maar wordt aan deze vereiste naar zijn mening niet voldaan en is er volgens beschuldigde geen sprake van een strafbare overtreding.

Volgens beschuldigde moet bij het geven van een elleboogstoot sprake zijn van een gewelddadige handeling met een ongeoorloofde agressie. Volgens beschuldigde kan hiervan alleen sprake zijn bij 'geweld' of 'buitensporig inzet' waarbij de speler de noodzakelijke inspanning ver overschrijdt en dat hij de veiligheid van de tegenstander in gevaar brengt. Het moet volgens beschuldigde gaan om een '*excessive force of brutality*'. De mate van kracht, intensiteit en geweld is dus volgens betrokkene van belang. Volgens beschuldigde blijkt uit de bewegingsanalyse dat de snelheid van het contact bij het moment van beschuldigde onder de grens ligt van letsel tolerantie. Volgens beschuldigde is er geen sprake van een gewelddadige handeling met ongeoorloofde agressie waarbij bij de veiligheid van de tegenstander in gevaar is gebracht.

Op grond van het bovenstaande, verzoekt beschuldigde de Tuchtcommissie hem vrij te spreken van hetgeen aan hem ten laste is gelegd.

Subsidiar verweer – matiging van straf

Mocht de Tuchtcommissie van mening zijn dat beschuldigde zich wel schuldig heeft gemaakt aan hetgeen hem ten laste is gelegd, dan meent beschuldigde dat een matiging van de straf hier op zijn plaats is. Volgens beschuldigde meent de Tuchtcommissie volgens jurisprudentie dat er ook binnen gewelddadig handelen gradaties zijn en dat bij de strafoplegging rekening dient te worden gehouden met de ernst en zwaarte van de overtreding. Bij het bepalen van de strafmaat dient volgens beschuldigde rekening gehouden te worden met een aantal factoren, namelijk het feit dat geen sprake was van een doelbewuste uitvoering van een voorgenomen actie. Al zou volgens beschuldigde sprake zijn van opzet, dan is er slechts sprake van voorwaardelijk opzet. Daarnaast stelt beschuldigde dat sprake is geweest van een functionele armbeweging en een licht contactmoment. Volgens beschuldigde is de kracht en impact niet vergelijkbaar met de ernstigere categorie elleboogstoten. Tot slot haalt beschuldigde aan dat de tegenstander na een korte behandeling de wedstrijd heeft kunnen hervatten en heeft beschuldigde aangegeven dat hij niet eerder in zijn professionele carrière een rode kaart heeft ontvangen.

Beschuldigde verzoekt op basis van voorgaande primair om vrijspraak en subsidiair om over te gaan tot een matiging van de eventueel op te leggen straf.

4. Bewezenverklaring

De Tuchtcommissie acht het ten laste gelegde bewezen. De bewezenverklaring steunt op het navolgende:

- De verklaring van de scheidsrechter, de heer A. W. Lindhout, d.d. 20 februari jl., kort en zakelijk weergegeven:

"(...) Nog voordat 1 van beide spelers de bal kon spelen, zag ik dat aanvaller Grbic in de lucht sprong, zijn arm breed maakte en vervolgens met zijn elleboog een zwaaiende beweging maakt richting het

hoofd van zijn tegenstander. Ik zag dat de elleboog van Grbic hierbij zijn tegenstander in het gezicht raakt (...)

- De verklaring van de VAR, de heer I. Oostrom, d.d. 20 februari jl., kort en zakelijk weergegeven:

"(...) Ik zag dat betrokkene vd Hoorn raakte in het gezicht. Ik zag dat de scheidsrechter betrokkene de rode kaart toonde. Hierop heb ik de situatie nagekeken aan de hand van de beschikbare camerabeelden en de rode kaart aan de scheidsrechter bevestigd. Vd Hoorn werd later in de wedstrijd gewisseld door middels van een zogenoemde 'hersenschuddingswissel'(...)"

- De op zitting vertoonde tv-beelden;

5. Oordeel van de Tuchtcommissie

Zoals door de Aanklager gesteld, dient door de Tuchtcommissie te worden bepaald of sprake is van een gewelddadige handeling zoals aan beschuldigde ten laste is gelegd.

Gewelddadige handeling

Een speler maakt zich op grond van de Spelregels schuldig aan een gewelddadige handeling als hij buitensporige inzet of geweld gebruikt, of probeert te gebruiken, ten opzichte van een tegenstander, zonder dat dit in strijd om de bal is, of ten opzichte van een medespeler, teamofficial, wedstrijdofficial, toeschouwer, of enig ander persoon, ongeacht het feit of er sprake is van contact. De Tuchtcommissie dient daarom een oordeel te vormen over de vraag of de door beschuldigde begane overtreding als buitensporig – inzet – of geweld kan worden aangemerkt. Het is voldoende om tot een bewezenverklaring te kunnen komen als sprake is van 'voorwaardelijk opzet'. Van voorwaardelijk opzet ten aanzien van een bepaald gevolg is sprake als de speler bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat dat gevolg zal intreden.

Volgens de Tuchtcommissie is – zoals door de Aanklager gesteld – op basis van de feitelijke omstandigheden hiervan sprake. De Tuchtcommissie stelt daartoe het volgende.

De Tuchtcommissie volgt beschuldigde niet in zijn verweer dat hij van het ten laste gelegde dient te worden vrijgesproken nu hij de tegenstander niet expliciet met zijn elleboog heeft geraakt en daarom geen sprake zou zijn van het geven van een elleboogstoot. De Tuchtcommissie is – in lijn met het door de Aanklager gestelde – van oordeel dat voor het geven van een elleboogstoot een beweging met de elleboog moet worden gemaakt, hetgeen hier in de onderhavige zaak sprake van is.

Daarnaast volgt de Tuchtcommissie beschuldigde ook niet in zijn verweer dat geen sprake zou zijn van voorwaardelijk opzet. In tegenstelling tot het door beschuldigde aangevoerde, meent de Tuchtcommissie dat beschuldigde de tegenstander wel gezien zou moeten kunnen hebben. Voor de Tuchtcommissie is hierbij – zoals door beschuldigde op grond van de bewegingsanalyse is aangevoerd – niet alleen het contactmoment relevant, maar stelt de Tuchtcommissie op grond van de tv-beelden vast dat beschuldigde – voorafgaand aan het contactmoment met de tegenstander – op enig moment niet alleen naar achteren loopt, maar op het laatste moment ook schuin naar de zijkant loopt om het duel aan te gaan met de tegenstander die vervolgens in het gezicht wordt geraakt. De Tuchtcommissie kan op basis van de tv-beelden niets anders concluderen dan dat beschuldigde de tegenstander gezien dan wel gehoord dan wel gevoeld zou moeten c.q. kunnen hebben, althans er rekening mee had moeten houden dat de tegenstander zich dichtbij zou bevinden.

Op grond van de tv-beelden stelt de Tuchtcommissie vast dat beschuldigde vervolgens het duel is aangegaan door met zijn linkerarm – laag en gebogen – een beweging te maken richting het hoofd

van de tegenstander. Door op deze wijze het duel aan te gaan, terwijl hij wist of kon weten dat de tegenstander ook naar de bal toe zou komen, – en hoewel door beschuldigde deze armbeweging is gekwalificeerd als een functionele armbeweging – aanvaardde hij daarmee de aanmerkelijke kans dat hij zijn tegenspeler zou raken en zou blesseren. Vaststaat dat beschuldigde de tegenspeler heeft geraakt. Weliswaar is door de Tuchtcommissie geen opzet vastgesteld, maar heeft beschuldigde door op deze wijze het duel aan te gaan het risico aanvaard de tegenspeler te blesseren. Volgens de Tuchtcommissie was de kans op een blessure van de tegenstander in dit geval dan ook aanmerkelijk en heeft beschuldigde deze kans aanvaard. Dit effect wordt nog versterkt door het feit dat uit de tv-beelden blijkt dat beschuldigde eerder de lucht ingaat – en richting zijn tegenstander springt – dan dat de hoge bal speelbaar dan wel te koppen is. Dit blijkt naar het oordeel van de Tuchtcommissie ook uit het feit dat de tegenspeler – die vóór beschuldigde staat en de bal wegkopt – later springt en daarbij de dalende bal op het hoogste punt raakt. Door deze omstandigheden, namelijk het moment en de locatie van de sprong van beschuldigde, was er naar het oordeel van de Tuchtcommissie geen sprake van een duel om de bal.

Op basis van het bovenstaande, is de Tuchtcommissie van oordeel dat de door beschuldigde begane overtreding als buitensporig inzet kan worden aangemerkt nu beschuldigde – naar het oordeel van de Tuchtcommissie – de noodzakelijke inspanning ver heeft overgeschreden en hij de veiligheid van de tegenstander in gevaar heeft gebracht. De Tuchtcommissie komt daarom tot het oordeel dat beschuldigde zich schuldig heeft gemaakt aan het ten laste gelegde.

Strafmaat

Bij de strafoplegging houdt de Tuchtcommissie rekening met alle feiten en omstandigheden waaronder het ten laste gelegde is begaan, de strafkaart van beschuldigde en met hetgeen bij de behandeling ter zitting naar voren is gekomen. De Tuchtcommissie volgt beschuldigde in zijn verweer dat er ook binnen gewelddadig handelen gradaties zijn en dat bij de strafoplegging rekening dient te worden gehouden met de ernst en zwaarte van de overtreding. De Tuchtcommissie wil van beschuldigde aannemen dat in dit geval geen sprake was van een doelbewuste uitvoering van een voorgenomen actie. De Tuchtcommissie stelt vast dat in ieder geval sprake was van voorwaardelijk opzet. Door op deze wijze het duel aan te gaan nam beschuldigde een te groot risico om een tegenspeler aan het hoofd te blesseren al stelt beschuldigde dat hij niet exact wist waar de tegenstander zich op dat moment bevond, omdat hij zijn oriëntatie op de bal had. De genoemde omstandigheden in aanmerking nemende, zal de Tuchtcommissie de Aanklager niet volgen in zijn op zitting verhoogde eis van een onvoorwaardelijke uitsluiting van vier wedstrijden.

De Tuchtcommissie zal daarom de straf beperken op de na te vermelden wijze.

6. De beslissing

Bewezen wordt verklaard hetgeen onder 4. is vermeld. Beschuldigde is ter zake van voornoemde overtreding strafbaar.

Beschuldigde wordt met ingang van 24 februari jl. uitgesloten van deelname aan competitie-, play-off- en/of bekerwedstrijden van de KNVB tot de dag, volgende op die, waarop het 1e elftal van zijn club drie achtereenvolgende competitie-, play-off- en/of bekerwedstrijden van de KNVB heeft gespeeld, waarvan één wedstrijd voorwaardelijk, zulks met een proeftijd van één jaar.

De kosten van de mondelinge behandeling worden ten laste gebracht van Vitesse Arnhem.

Aldus beslist op 24 februari jl. door dhr. mr. J.H. van der Velden, voorzitter, dhr. mr. J. Batelaan en dhr. R. Stolte, leden, bijgestaan door dhr. mr. M. Faouzi, secretaris.